

TROFÉJAKT WORLD WILD

SYDAFRIKA

Limpopo

Mars 2019

Text & foto:
Erik B Johansson

There is no passion to be found playing small, in settling for a life that is

less than the one you are capable of living. (Mandela)

Fritt översatt; Det finns ingen glädje i att vara småaktig och nöja sig med ett liv som är sämre än det liv du är kapabel till att leva.

Som jägare väljer jag att tolka citatet på mitt

eget sätt. Att åka till Sydafrika för att jaga har i många år varit en dröm som hägrat, nu skulle den äntligen bli av.

Limpopo

Limpopoprovinsen i norra Sydafrika är målet för resan. Mars månad är en ypperlig tidpunkt då den svenska jakten till stor del är över och klimatet

på det sydafrikanska höglandet är behagligt för oss vinterbleka skandinaver. Största delen av de drygt 30 000 Ha som jaktmarken består av ligger på 1100-1200 möh men vi jagar även i bergen på toppar strax över 1500 möh beroende på vad jag som jägare önskar både i form av vilt samt utmaning i terrängen.

Visst kan det stundtals vara över 30 grader mitt på dagen men jakten sker företrädesvis på morgonen och på eftermiddagen med paus för en god lunch och skön siesta mellan tolv och sexton. Vid ett par tillfällen kryddas det hela med en tidig middag följt av ytterligare jakt i mörker med hjälp av belysning. Då och då kommer någon enstaka regnskur vilket gör gott både för välbefinnandet för oss jägare, men även i den mån att det blir ökad rörelse bland viltet. Nätterna är precis lagom svala och speciellt kvällsjakten och morgonjakten är väldigt behaglig innan värmen vid lunchtid tar över.

Som så många gånger förr tänker jag; -Varför har jag inte testat detta tidigare? Jag fastnar verkligen för citatet av Nelson Mandela. -Varför nöja sig med ett liv sämre än det du är kapabel att leva? För snart trettio år sedan sköt jag min

första hare och har sedan dess jagat uteslutande i Sverige. På sätt och vis kan jag nog tacka våra politiker som så valhant hanterar vargfrågan med stort inflytande av lobbyister och människor så långt ifrån det vilt och den vildmark vi jägare älskar. Inte för att jag på något sätt ger upp den strävan att få beslutsfattare att förstå, men någonstans tänker jag att jakten här hemma är på väg att förstöras eller åtminstone försämrats då min egen jaktmark numera är en del av ett nyetablerat vargrevir, vilket gör att steget tas. Och jag ångrar det verkligen inte!

Campen

Daglig tvättservice, tre mål hemlagad mat om dagen, bestående av viltet som fälls på campen, dryck till middagen såväl som under jakten ingår alltid och på den familjära och otroligt välordnade campen saknas inget. Med plats för max 14 personer där vi inte är mer än 4 för tillfället behöver vi inte trängas i vare sig matsal eller vid pool, vi har det helt enkelt

oförsämt bra. Värdepåret som driver den stora ranchen med de få jägarna tar otroligt väl hand om oss tillsammans med vår professional hunter (PH).

Vi lämnade Arlanda sen eftermiddag och landar på förmiddagen i Johannesburg. Tack vare att vi slipper tidsomställningen så kommer vi fram nästan oförsämt pigga och kan jaga redan första eftermiddagen om vi så önskar.

Vår PH möter oss på flygplatsen med sin Landcruiser och två timmar senare har vi installerat oss på våra rum. Landskapet är fantastiskt och utsikten från lodgen är häpnadsväckande. Det är även där vi hittar såväl baren, grillplatsen och

terrassen samt matsal där vi äter alla våra måltider. Det afrikanska landskapet kommer att förföra oss om och om igen från denna fantastiska plats.

Vi väljer dock att vänta lite med jakten och istället bekanta oss med allt från campen i sig, till omgivningarna och våra blivande vänner, och tar en lång tur på markerna under eftermiddagen innan vi återvänder till middagen. Då vi reser vidare till kusten efter jakten är avslutad så väljer vi att hyra vapen på plats vilket känns riktigt bra, även om det numera är väldigt enkelt att ta med sitt eget vapen. Vi testskjuter på den egna skjutbanan, monterar pipkameran och packar upp samt laddar övrig kamerautrustning. Vi får hela tiden så mycket hjälp vi önskar av en PH som vet vad han pratar om efter många år i branschen, och allt flyter på

uppladdningen för första morgonen.

"Wake-up-call" knackar på dörren klockan 6.30, full english breakfast serveras och vi ger oss snart av till Landcruisern som tar oss ut på marken. Vi har bokat ett paket bestående av fem vilt under 7 dagar totalt med fem dagars jakt. Impala, Zebra, Blåsbock, Vårtsvin och Blue Wildebeest ingår, men självklart kan man lägga till fler vilt om så önskas under resans gång.

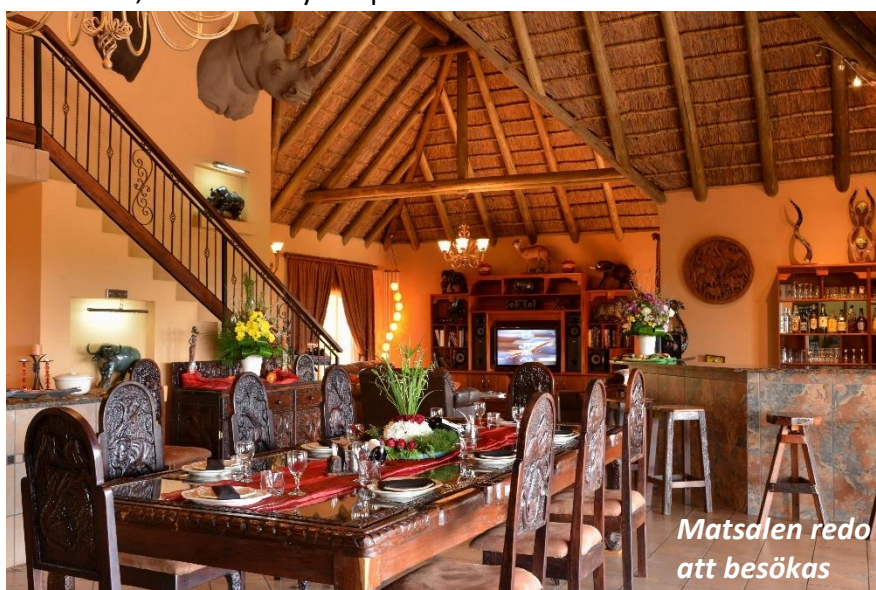
Äntligen dax att börja jaga

-So, what would you like to start hunting for? Undrar vår PH Gerrie. Vi startar med att leta efter en bra möjlighet på Zebra, Impala eller Blue Wildebeest som för tillfället vistas i ett område där vinden och solen gör att det är extra tjänligt. Vi har till vårt

en relativt ung kille som trots sin unga ålder har en otroligt bra känsla för viltet och tillsammans med vår PH utgör stommen även om jag som gäst alltid deltar och får komma med egna åsikter baserade på mitt eget kunnande. Vi blir snart ett bra team och min befarade rädsla över att känna mig som en okunnig turist med vapen i handen kommer helt på skam.

Det visar sig även att det inte alltid är så enkelt att komma till skott, som jag till viss del faktiskt delvis befarat. Utmaningen i sig är för mig en otroligt viktig del av jaktupplevelsen. Vi ser en del vilt på håll, men de är otroligt skygga och kraven på oss som jagar är, precis som hemma, stora. Efter ett par misslyckade ansmygningar i relativt tät vegetation lyckas vi dock komma osedda fram till en öppen yta där vi kan observera en grupp Zebror och Impalor.

Låg profil och rätt vind som inte växlar riktning är ett absolut krav och vi lyckas ta oss fram trots ett flertal vaksamma ögon hos de vilt som är så väl anpassade för att överleva de faror som finns här. Vinden kontrolleras en sista gång med hjälp av den finkorniga röda sanden som såväl

väldigt bra under

förfogande även en "tracker",

kännetecknar den afrikanska terrängen på många platser.

-We are going for one of the stallions, viskar Gerrie och visar hur man ser skillnaden på håll, vilket inte är helt enkelt.

Vi lyckas ta oss fram till skottläge och jag lägger upp min .308 på den tripod vi har med oss. -Now, whenever you feel comfortable you can take the shot, viskar Gerrie. Skottet sitter perfekt och jag vet direkt att inget ytterligare skott kommer att krävas.

Hingsten går 60-70 meter innan vi ser den lägga sig. Gratulationer till mitt första vilt i Afrika tillönskas av mina kamrater, och en fantastisk känsla infinner sig, förstås. Innan ni åker hem blir det dessa filéer på tallriken utlovar Gerrie!

”Skottet sitter perfekt och jag vet direkt att inget ytterligare skott kommer att krävas”

Vi tar direkt hand om viltet. I värmen så är det av största vikt att allting hanteras korrekt och snabbt. I slutänden så ska ju såväl kött som troféer tas omhand på bästa sätt, inte minst för att hedra det vilt vi har fällt.

Nya tag efter lunch

Efter välkommen lunch och siesta tar vi nya tag och ger oss ut igen.

Vår tracker har sett ett par fina impalor någon dag innan och vi beslutar oss för att se om vi kan få syn på de. På vägen ut får vi på avstånd syn på en giraff och stannar för att ta lite bilder. Vi åker vidare och ser som vanligt till att komma rätt i vind och med solen i ögonen. Impalan är ett av de mest svårjagade viltet säger Gerrie. Efter någon timme få med kikarens hjälp syn på en fin gammal bock, och det visar sig att han har sällskap av ytterligare en.

Första skottläget kommer, men jag väljer att inte avfira.

Buskagen är täta och även om kulan hade klarat detta så är det för svårt att få iväg ett säkert skott. Och som alltid så är det jag som skytt som bär det yttersta ansvaret. Vi ser vilken riktning de har och gör ett nytt försök. Vi kommer ganska nära, ca 40 m vilket gör det hela svårt med ett så vaksamt vilt.

Efter en stund lyckas vi dock få ett nytt läge och Impalan går bara några få meter innan den lägger sig. Ytterligare ett bra skott och vi har fått en riktig drömstart.

Även om vi känner markerna och viltet väl så är det mycket som ska klaffa förklarar vår PH som också han naturligtvis är nöjd med att vi fått en så bra start på veckan.

Nya utmaningar

Ny dag och nya utmaningar. Blue Wildebeest är det vi riktar in oss på. Precis som när vi jagar här hemma så finns det lika många idéer om hur vi ska hitta viltet som det finns jägare, och efter en stunds överläggande har vi en plan. Förmiddagen blir varm och vinden är besvärlig på det sätt att den är instabil och vi avslöjas vid ett par tillfällen av

vårtsvin och giraffer som på sitt eget sätt talar om för övrigt vilt att de ska vara vaksamma. Vi får helt enkelt ta lunch utan att ha kommit till skott.

Eftermiddagens jakt går mot samma område, och nu har vi bättre tur med omständigheterna. Ganska snart smyger vi på en ensam "old bull". Poor man's buffalo som de ofta kallas pga sin vaksamhet och intelligens gör skäl för namnet. Precis som alltid riktas avskjutningen in på de individer som tangerar eller passerat sin topp. Denna tjur kommer ensam vilket förmodligen är ett tecken på att han inte längre platsar i flocken, dvs en perfekt tjur att rikta in avskjutningen på.

Vaksamheten är det dock inget som helst fel på, det finns ju en anledning till att de når en aktningsvärd ålder också. Vi har dock ett bra tillhåll bakom en av Afrikas alla taggiga buskar som man mer än ofta fastar i.

Skottet kommer i vinkel snett framifrån, jag sätter kulan säkert, lågt i halsen för att inte förstöra kött, och tjuren lägger sig direkt i skottet. Känslan är att det sitter bra, men för säkerhets skull så är vi beredda på att den kan resa sig. -It's happened before... säger Gerrie. Det visar sig dock vara en obefogad oro. Skottet satt riktigt bra och jag tar emot gratulationer för mitt tredje vilt i Afrika!

Vi avnjuter en kall öl framför den öppna elden på grillplatsen där kocken sköter grillen med van hand. Snart är vi mer än lättvaggade och ser redan fram emot nästa morgon.

Vit bläsbock

I första hand bläsbock ska jagas idag. Vi väljer att försöka komma till skottläge på en av de vita som finns på marken. Ett otroligt vackert vilt som gör att det blir ytterligare ett

bogmontage mer än beräknat, om vi nu lyckas förstås.

Bläsbocken gillar öppna ytor då de kan ha bra koll på alla de faror som finns. Vi gör ansmygning mot en av de öppna ytor som finns. Tyvärr finns inga bockar där så vi beger oss till nästa möjlighet. Här har vi bättre lycka. Det visar sig dock vara ganska svårt att komma till skott då det som sagt är ett vilt som ser bra på håll. Vi hittar en skymd yta att använda oss av och kommer en bit fram när vi plötsligt blir överraskade av att gruppen börjar röra sig mot oss vilket gör att vi hamnar i en helt ny

situation som vi inte hade räknat med. Nu går det hela relativt snabbt och vi lyckas urskilja den äldsta av de vita i flocken.

De rör sig snett åt vårt håll och skottet måste skjutas inom kort för att de inte ska komma för nära och avslöja oss. Ännu ett bra skott då viltet stannar till och vädrar. Bläsbocken går endast några tiotal meter innan vi hittar den strax inne i buskagen. Återigen en riktig avskjutning med avseende på ålder, och vad det lider en fantastiskt vacker trofé som kommer att skänka glädje under lång tid framöver.

Eftermiddagsjakten kommer och vi bestämmer oss för att försöka skjuta ett vårtvin. Det finns en grupp vårtvin som håller till längs en bäck och svalkar sig under dagtid då hettan är som störst. När eftermiddagen övergår i kväll vill de ofta ge sig ut på annat bete och kommer fram ur det höga gräset för att söka sig annan föda. Någon har tidigare sett en jättegalt i området och det är den vi riktar in oss på.

”De rör sig snett åt vårt håll och skottet måste skjutas inom kort för att de inte ska komma för nära och avslöja oss”

Kameror är riggade och redo för att slås på när jag får syn på en stor skugga i ögonvrån. En flodhäst kommer rakt emot vårt pass på sin väg mot vattnet. Just den situation som är som allra farligast för oss jägare. Flodhästar är det vilt som årligen står för de flesta dödsfall hos människor orsakat av vilt. Det som händer är att flodhästen blir rädd och vill söka skydd i vattnet, om det då står någon eller något i vägen får det eller denne räkna med att försöka stoppa det som kommer efter bästa förmåga. Det kan låta enkelt men en flodhäst springer ca 50 km/h och en .308 kan man lika gärna kasta och försöka ta sig i skydd på annat sätt istället. Vår PH har därför alltid en .416 Rigby att ta till i nödvärn.

Vi har dock tur och lyckas kvickt ta oss ur synhåll för flodhästen och beundrar den på säkert avstånd i sin väg mot svalka och skydd.

”Vi har dock tur och lyckas kvickt ta oss ur synhåll för flodhästen”

Klockan börjar bli mycket och vi tar beslutet att avbryta eftermiddagens aktivitet och ta nya tag nästa dag.

Springbock

Efter en frukost som åter får mig att inse att kalorierna behöver räknas mer noga när jag kommer hem igen, så ger vi oss ut för att leta efter springbock. Detta vilt var egentligen inte med i beräkningarna från början, men i och med den vita blåsbocken som kommer bli ett vackert bogmontage så vill jag gärna få med mig ytterligare en trofé i form av ”european mount”, dvs bara hornen på det iordninggjorda kraniet samt en fäll. Dessutom bjuder springbocken in till en riktig

utmaning då den är relativt liten, och det höga gräset gör det hela minst sagt svårt.

En fin copper springbuck identifieras på håll, men som alla vilt är de vaksamma och första ansmygningen misslyckas.

Värmen gör sig påmind och jag är

rejält varm när vi efter ytterligare ett par timmar i den hårda terrängen och värmen får syn på samma bock igen. Vi kommer snett bakifrån och i rätt vind mot bocken som står i skuggan under en större buske. ***-If he turns a little bit, take the shot. But not too far in front,*** säger PH'n. Rädslan är att bocken antingen får vind av oss eller helt enkelt bara rör sig från oss.

Men vi har återigen lite tur då vi efter en stunds avvaktan får

lite bättre vinkel och jag tvekar inte. Bocken faller direkt i skottet. Ytterligare ett otroligt vackert vilt som här även bjuder på en ordentlig utmaning när det gäller att komma till skottchans. Hedrande fotografering samt snabbt tillvaratagande precis som tidigare.

Vårtsvin

Eftermiddag och nu är det sista chansen att få till en skottchans på vårtsvinet. Vi intar ett pass på samma plats som tidigare. Vi är tidiga så vi kommer även ha möjlighet att smygjaga för att sedan återgå till passet om så skulle behövas. Terrängen består till viss del av högt gräs som gömmer ett vårtsvin även om det är av modell större, men också av ett annat parti mer öppet med lite lägre gräs. Efter ca en timme på pass så beslutar vi att smygja en tur innan vi återgår till passet då detta kan göras relativt tyst. Det är samma område som vi mötte på flodhästen, så lite mer vaksamhet än normalt är på sin plats liksom en .416 Rigby.

Efter ett par hundra meter skymtar vi åter något stort. Och mörkt. Denna gång i form av två bufflar. Det är mäktiga djur som inte drar sig för en fight om det krävs.

Inte riktigt lika många skadade som av

flodhästar men mer än en jägare har fått stifta oönskad bekantskap med deras vrede eller naturligtvis också omkommit efter närkontakt. Tidigare kvällars otaliga jakthistorier, vilka många innehållandes just bufflar och deras dådkraft, gör sig påmind och en viss sund försiktighet gör att vi helt enkelt backar ur situationen för att inte hamna i konfrontation.

Med något förhöjd puls återtar vi passet. På något sätt har vi lyckats ta oss tillbaka på ett sätt som gör att vi inte stör vårtsvinen och inom kort så får vi syn på galten i det höga gräset. Otroligt spännande minuter följer och vid ett par tillfällen syns betarna tydligt, men övriga kroppen är omöjlig att med säkerhet säga var den är.

Skottet kan helt enkelt inte gå iväg på ett säkert sätt, och efter ytterligare ett par

minuter ser vi chansen försvinna i det höga gräset då galten visar skälet till varför han uppnått den storlek och ålder han har. Vi får helt enkelt erkänna oss överlistade.

Men jag lovar att det bara är för denna gång och att om det inte varit för resplanerna så hade kampen fortgått tills vi uppnått önskat resultat! nu får det helt enkelt vänta tills nästa gång jag är tillbaka. För tillbaka kommer jag!

Vi återvänder för en god middag i numera goda vänners lag. Och visst kan man som alltid gräma sig över att inte fått fälla det där sista viltet, men helt ärligt, med så många andra fina jaktupplevelser som allting annat som kantat denna resa, så gör det faktiskt inte ett skit på ren svenska. Det är nog snarare så att det taggar mig lite mer. Det är inte alltid så enkelt. Jag vill ha revansch. Dessutom; Jakten, viltet, naturen maten, vännerna.

Jag vill tillbaka redan innan vi åkt därifrån!